

SCHIZOFRENICKÉ INTERVIEW 2

Motto: "Vždy sa nájde niekto kto nás pochváli. Rozhodne, aspoň kým žijeme."
Václav Šuplata

Václav Šuplata: Nuž, majstre, čo úspešné sa Vám, od času, kedy sme sa videli naposledy podarilo.

Václav Šuplata: Všetko. Niečo úspešne dokončiť a niečo úspešne skur... počkajte, to tam nepíšte! Jednak by si ľudia mohli o mne myslieť niečo, čo si síce myslia už teraz, ale ešte to nemajú písomne podložené, a jednak by to mohlo, ako hovorí priateľ Bolek Polívka, "zľudovieť".

V.Š.: Priateľ Bolek Polívka hovorí "zľudovieť"? Kde sa naučil tak pekne po slovensky?

V.Š.: Ale nie; on používa výraz "zlidovět".

V.Š.: Takže ste vlastne autorom novej slovesnej perly. Gratulujem!

V.Š.: Viete, že máte pravdu, šikovný, mladý muž? Ďakujem. Takýchto originálnych slovesných perál mám nespočet, ale to viete; skromnosť veľkých umelcov je často zlodejkou pokladov ich ducha, určených obyčajnému ľudu.

V.Š.: Nad čím ste sa zamysleli, majstre?

V.Š.: Nad svojou poslednou vetou. Vymyslel som ju práve teraz a úplne sám; a pritom neznie zle. Napokon zistím, že vo mne naozaj niečo je.

V.Š.: To by som sa čudoval...

V.Š.: Prosím?!

V.Š.: To by som sa čudoval, keby ste o tom čo len na chvíľu zapochybovali. A navyše táto Vaša posledná myšlienka...

V.Š.: ...daj boh, že nebola posledná; celkom ma to začína baviť.

V.Š.: Nuž, oná, pred chvíľou vyrieknutá myšlienka, je navyše dôkazom, toho, že poznámka Vášho priateľa, iného známeho herca, na Vašu adresu, nebola ničím iným, než nepodareným žartom.

V.Š.: Ktorú poznámku máte na mysli?

V.Š.: Tú, že Vy vraj na skromnosť nezmriete.

V.Š.: Oh, to by ste môjmu priateľovi Jurajovi Slezáčkovi krivdili. Bol to naopak veľmi podarený žart. Aj ja som sa smial.

V.Š.: To je už druhé meno z radov našich popredných hereckých osobností, ktorých ste označili za svojich priateľov. Mohli by ste menovať aj ďalších?

V.Š.: Samozrejme mohol a veľa, ale neurobím to. Mohli by spyšnieť.

V.Š.: Prepáčte moju netaktnosť; to som si mal uvedomiť aj sám.

V.Š.: Nemusíte sa ospravedlňovať, mladý priateľ. Moja vrodená veľkorysosť ma naučila odpúšťať skôr, ako sa mi niekto ospravedlní.

V.Š.: Ďakujem! Pri Vašej tvorivej potencii, myslíte niekedy na tých úbohých žiakov a študentov, ktorí sa budú musieť na hodinách literatúry učiť o Vašej bohatej tvorbe?

V.Š.: Niekedy? Ja na nich myslím stále. Ale napokon, ja som sa kedysi musel tiež učiť o iných.

V.Š.: Páči sa mi, že Vám Vaša skromnosť nedovoľuje povedať: "...o iných a nehodnejších, ako ja".

V.Š.: Nuž áno; tento dodatok som naozaj nepovedal úmyselne. Ale ďakujem za pochopenie. Vrátim sa však k tomu učeniu. Ja som kedysi na základnej škole dostal nedostatočnú z Margity Figuly a to som sa s ňou v detstve poznal osobne - teda v mojom detstve, aby bolo jasné. Ja by som radšej nechal odkaz pre učiteľov a profesorov literatúry. Môžem?

V.Š.: Otázka nehodná veľkosti Vašej osobnosti.

V.Š.: Nuž páni učitelia literatúry; prestaňte trápiť deti memorovaním názvov diel literárnych tvorcov. Ja sám si nepamätám, ako sa všetky moje diela volajú. Prestaňte sa ich vypytovať, čo sme tým-ktorým dielom chceli povedať. My to často nevieme ani sami.

V.Š.: Som dojatý. Skutočne veľkorysé priznanie.

V.Š.: Áno. Dúfam, že mi u mládeži prinesie dostatok uznania, a naučia sa aspoň názvy tých diel, ktoré som napísal ja.

V.Š.: O tom nepochybujem. A čo nového vo Vašej textárskej tvorbe?

V.Š.: Nebudete veriť, ale texty.

V.Š.: Skutočne? Vy viete človeka vždy prekvapiť. Vzhľadom k nášmu minulému rozhovoru, si dovoľím dedukovať...

V.Š.: Čo si dovoľíte?

V.Š.: Dedukovať...teda vyvodzovať - myslieť...

V.Š.: To máte odvahu, ale pokojne pokračujte.

V.Š.: Nuž, vzhľadom k nášmu minulému rozhovoru...

V.Š.: To ste už vraveli! Chceli ste niečo dedukovať.

V.Š.: Áno; že Vy nemáte rád hlúpych Janov. Ale ak som svojou úvahou urazil, berte to prosím, že som sa nič nepýtal.

V.Š.: Nebojte sa, nie som urážlivý - teda rozhodne nie aspoň do momentu, kým ma niekto neurazí. Ale odpoviem Vám. Áno.

V.Š.: Prepáčte mohli by ste svoju odpoveď spresniť?

V.Š.: Áno.

V.Š.: Ďakujem.

V.Š.: Nemáte za čo.

V.Š.: Ved' práve.

V.Š.: Ah tak. Vidíte, že nie som urážlivý. Nuž teda, naozaj nemám rád hlúpych Janov. Ale aby som bol úplne presný, v rozprávkach mi až tak veľmi nevadia. Horšie už je, ak sa niekde

podarí dať dokopy rozprávkovú vládu - ale to tam tiež nepíšete, to by si niekto mohol vysvetliť všelijako.

V.Š.: Obávam sa skôr, že by si to všetlikto mohol vysvetliť nejako, ale vašu žiadosť budem prirodzene akceptovať.

(ctený čitateľ sa môže presvedčiť, že sa tak stalo, a predchádzajúcu odpoveď sme nepublikovali - pozn. aut.)

A čo Vaša prozaická tvorba?

V.Š.: Ďakujem za opýtanie.

V.Š.: Aby som spresnil; je niečo, čím by ste sa mohli pochváliť?

V.Š.: Prirodzene. Včera som, napríklad, úplne sám urobil miešaný zeleninový šalát a porezal som sa pri tom len šesťkrát.

V.Š.: Gratulujem; ale ja som myslel niečo z Vašej poviedkovej tvorby.

V.Š.: A nebudem čitateľov unavovať?

V.Š.: Môžem Vás ubezpečiť, že nie.

V.Š.: Tiež som si to myslel; ale mám rád Vaše briskné a trefné odpovede.

Illusion

Zobudil som sa. Aj keď v tej chvíli by som na tomto označení až tak tvrdohlavo netrval.

Na svetelnom displeji mojich stolových hodín som síce dokázal rozoznať čísla a aj pochopiť z nich, že je niečo po štvrtej hodine; ba pri pohľade z okna som bol schopný vydedukovať aj to, že by to mala byť hodina nočná. Takže prítomnosť som bol schopný aspoň ako-tak zmapovať, ale minulosť, tá chýbala úplne.

Teda nie celá, ale rozhodne by sa dalo namiesto mojich posledných hodín napísať HIC SUNT LEONES.

„Takto teda vyzerá koniec kariéry zarytého abstinenta,“ pomyslel som si, keď som sa s námahou zviechal z postele a udivene hľadel na svoj oblek, ktorý nedobrovoľne prijal funkciu pyžama a podľa toho teraz aj vyzeral.

S istou dávkou hrôzy som zistil, že vyzliecť si sako, môže byť niekedy dosť náročné predsavzatie o nohaviciach nehovoriac.

Pri, trochu trápnom, pokuse vyhladiť pokrčené sako rukou, som o čosi zavadil v jeho vrecku. Bola to škatuľka cigariet.

Na tejto skutočnosti by nebolo nič zvláštne, ale pre mňa, ako celoživotného nefajčiara, to bola skutočnosť, mierne povedané, zarážajúca.

„Bože môj! Ak takto dopadla oslava vydania mojej prvej knihy, ako to bude vyzerat' pri druhej, tretej, či nedajbože desiatej?!“ uvažoval som, tupo hľadiac na posledné dve cigarety v škatuľke. „Čo najskôr treba zistiť, kde som vlastne oslavoval, aby som vedel, kam už v živote nesmiem...“ nedokončil som myšlienku lebo som si práve všimol meno a zopár čísiel napísaných na škatuľke, evidentne ženskou rukou. Júlia - 533 49 03. Čítal som to meno znovu

a znovu. Snažil som sa vytiahnuť z pamäte aspoň náznak čohosi, čo by sa dalo označiť ako spomienka, ale jediné k čomu som sa dopracoval, bolo presvedčenie, že ja sa nevolám Rómeo. Nevieť prečo, ale v tej chvíli ma toto uvedomenie aspoň trochu upokojovalo.

Hodil som škatuľku na stôl; pokus o vzorné zloženie nohavíc som po krátkej chvíli vzdal v nádeji, že sa mi to ešte niekedy podarí – povedzme o dva-tri dni a spomenul som si na radu, ktorý som už toľko krát počul medzi priateľmi, že na takéto stavy je najlepšia kyslá uhorka. V duchu som si sľúbil, že hneď, ako sa znovu naučím artikulovať, zjdem do obchodu a aspoň jednu si kúpim. Dovtedy si možno spomeniem aj na to, kde sa čosi také predáva. Zvyšok svojej osobnosti som vynaložil na pokus vliezť pod paplón, čo sa mi napokon úspešne podarilo, aj keď som sa nemohol zbaviť pocitu, že inokedy mávam hlavu na inej strane posteľe. „Júlia, Júlia!“ znelo mi Shakespearom ospievané meno hlavou, napriek mojej túžbe, ak už nemôžem nebyť, tak aspoň na nič nemyslieť.

„Tá literárne slávna bola mladá a krásna, ale kto zaručí, že je to výsada všetkých Júlií sveta?“ uvažoval som a nemôžem nepriznať, že som mal pocit hrdosti, že som takej činnosti ešte schopný. „Aká asi je? Ak je to priateľka niekoho iného, tak je určite krásna, to tak už býva. Napokon tá škatuľka cigariet s jej menom a telefónnym číslom, vôbec nemusí byť moja. Ale ak tá škatuľka, a hlavne odkaz na nej, patrí mne, tak je vari lepšie si tú dievčinu ani nepredstavovať.“ Ved' sa poznám a viem, aké dievčatá o mňa prejavujú záujem počas celého môjho staromládeneckého života. Napokon, práve to je hlavný dôvod môjho staromládenectva.

„Ale čo ak táto je práve tá, na ktorú čakám celý život? Jedna z tých za akými sa tajne a trochu bojzljivo obzerám na ulici. Čo ak práve...bože môj; prečo pri tom telefónnom čísle nebolo napísané FERRO???! Už som mohol dávno spať! Žiadneho Fera síce tiež nepoznám, ale určite by som sa nezdržoval úvahami ako asi vyzerá!“ Najhoršie bolo, že napriek mojej neschopnosti zapamätať si čo i len číslo vlastných topánok, mal som to telefónne zo škatuľky stále pred očami.

„A čo keby som jej zajtra...? Mhm; a čo jej poviem?! Prepáčte ja som ten, čo si na vás síce nevie spomenúť, ale čo ak ste náhodou presne taká, ako si vás predstavujem?“ hádal som sa sám so sebou.

Spánok je však milosrdný a sen občas tiež.

Zobudil som sa čosi po tretej hodine popoludní. Slobodné povolanie má tiež svoje výhody.

Nevravím, že som sa už niekedy necítil aj lepšie, ale dlhý spánok ma celkom slušne postavil na nohy. Mal som však navyše zvláštny pocit, akoby som sa na niečo tešil. Zvláštny, nedefinovateľný pocit, ktorému som nerozumel.

Pod sprchou som si zrazu na všetko spomenul. Teda nie úplne na všetko, ale aspoň na môj nočný sen; či presnejšie denný sen. Ved' pokiaľ som si pamätal, zaspal som až keď už za oknom svitalo. V tom sne som bez najmenšieho zaváhania zobral telefón a vytočil číslo, ktoré som si ešte aj teraz pamätal.

Povedal som len: „Dobrý deň!“ a z druhej strany sa ozvalo: „Verila som, že zavoláš!“

Bol to nežný, príjemný ženský, či skôr dievčenský hlas. Hlas, ktorý nemohol patriť inej, ako prekrásnej dievčine. Občas takéto zdanie klame, ale sú chvíle, keď sa mýliť nemôžeme. A toto bola jedna z nich.

„Nemohol som nezavolať.“

„To som rada.“

„A budem volať stále. Stále, až kým sa znovu nestretieme. Je hrozné mať ťa tak blízko a pritom ťa nevidieť. Predstavovať si ako blízko sú naše pery, keď spolu telefonujeme, a pritom sa ťa nemôcť dotknúť.“ Pri tejto spomienke som sa v duchu pochválil za vlastné slová; škoda len, že čosi také mi napadá len vo sne.

„Prídem za tebou. Hoci aj hneď zajtra; ak chceš,“ povedala takmer šeptom.

„Chcem je príliš krátke slovo. Túžim; to je výstižnejšie,“ opäť som sa v duchu neskromne pochválil za vlastné slová.

Potom zložila slúchadlo. Ale aj to urobila nežne. Pamätám si, aký som bol prekvapený, že sa dá počuť nežné zloženie slúchadla.

V tej chvíli som mal chuť vybehnúť z kúpeľne a ísť rýchlo znovu spať. Vedť možno netreba čakať až na noc. Vedel som však, že by to bolo zbytočné. K svojej práci potrebujem ticho a pokoj, nuž som si za tie roky zvykol písať po nociach a zaspávať až nadránom.

Túlal som sa ulicami; známym som zdravil, až keď na seba upozornili; dva krát ma skoro zrazilo auto a raz električka. Stál som pred výkladmi a nevedel som na čo sa pozerám. Bol som proste zaľúbený a pri ušiach to veru nekončilo. Musel som vyzerat' pekne idiotsky, keď som s takým neprítomným, zaľúbeným pohľadom hľadel napríklad do výkladu železiarstva alebo drogérie. Bol som zaľúbený a navyše som mal pocit, že moja láska je opätovaná; ako sa vzletne píše v knihách. Vôbec mi neprekážalo, že tá, ktorú ľúbim je len snom; že vlastne ešte ani neviem, ako vyzerá.

Deň sa zrazu míňal akosi pomaly. A keď som si pomyslel, koľko mi ešte bude trvať kým zaspím...

Keď som v jednej úzkej uličke starého mesta míňal malú, zastrčenú kaviarničku, ktorú som si doteraz nikdy nevšimol, dostal som nápad.

Vošiel som dnu, posadil som sa do rohu útulnej kaviarne a požiadal som postaršiu čašníčku:

„Pohárik niečo drahého, aby som toho nemohol vypiť veľa.“ Napadlo mi totiž, že nejaký ten pohárik alkoholu ma nielen upokojí, ale hlavne mi pomôže skôr zaspáť. Vedť včera ani neviem, ako som sa dostal do posteľe.

Keď som dopíjal tretí pohár whisky, vedel som, že je pre dnešok posledný. Jednak mi bolo jasné, že dnes už sotva niečo napíšem a jednak som už na viac nemal.

Ukázalo sa, že môj nápad bol naozaj dobrý. Písací stroj som doma minul bez výčitiek svedomia; krátko som sa zdržal v kúpeľni a zaspal som, len čo som zaboril hlavu do vankúša.

Po chvíli sa ozvalo nežné zazvonenie pri dverách.

Áno; nielen položiť telefónne slúchadlo, ale aj zazvoniť sa dá nežne.

Snažil som sa ísť k dverám čo najpokojnejšie a rovnako pokojne ich otvoriť.

Stála tam. Tam, pred mojimi dverami. Stačilo len naznačiť, aby vošla.

Bola krásna. Oveľa krajšia, ako som si ju vysníval. Oveľa krajšia, ako všetky, za ktorými som sa kedy otočil. V prvom momente som sa chcel pozrieť na menovku na svojich dverách, aby som sa uistil, že ja som ja a ona ide naozaj za mnou. Potom som to však neurobil. Čo ak by si všimla môj pohľad a zistila by, že chce ísť do úplne iných dverí.

Zobudil som sa okolo poludnia. Otvoril som oči a dával som pozor, aby som sa nepozrel smerom k oknu, lebo sa hovorí, že keď sa človek po prebudení pozrie z okna, zabudne všetko, čo sa mu v noci snívало.

V izbe akoby ešte bolo počuť ozvenu jej poslednej vety: „Bolo to krásne; ak chceš prídem zas.“

V ten deň ma skoro zrazilo šesť áut a tri električky, a to som sa vlastne po meste ani veľmi netúlal. Ponáhľal som sa len do malej kaviarničky v úzkej uličke starého mesta. Moje miesto pri stole v kúte bolo voľné. Popíjal som svoju whisky, ktorá sa včera tak dobre osvedčila a zamyslene som sa obzeral po miestnosti.

Kaviareň bola neveľká, útulná a tichá. Hostí tu nebolo veľa. Trochu ma prekvapilo, že som mal zrazu pocit, akoby som ich už niekde videl. Akoby som ich už poznal. Ak tu boli aj včera, určite som si ich nevšimol; vo svojej nedočkavosti som mal pocit, že som tam sám. Možno sa len na niekoho podobali. Napokon už dávnejšie som si všimol, že každý koho stretnem sa na niekoho podobá. Možno som ich videl niekde na fotografii. Možno... ale veď je to napokon jedno. Okrem postaršej, sympatickej čašníčky si ma nikto nevšimol, tak čo?

Chvíľu som cez okno sledoval okoloidúcich, ktorí sa kamsi ponáhľali a ani len nenazreli do okna mojej kaviarničky. Ponáhľali sa a vôbec netušili, čo nevidia.

Dopil som druhú whisky a s hrôzou som si uvedomil, že do večera zostáva ešte stále dosť času a ja už nemám na ďalší pohárik.

Moje znepokojenie muselo byť na mne zrejme vidieť, lebo v tej chvíli ku mne podišla čašníčka a postavila pred mňa pohár whisky.

„Na lásku!“ povedala, hoci sa mi zdalo, že ani nepohla perami ak nepočítam ten jemný úsmev.

„Prosím???“ zostal som zaskočený.

„Všade sa pije na zdravie, no tu u mňa sa pije na lásku. Načo je zdravie tomu, koho nemá nikto rád?“ povedala, znovu akoby len tým svojim úsmevom.

„To je pravda,“ zamyslel som sa. „Takému je zdravie vlastne len na oštaru. Dlho mu trvá kým umrie.“

Jemne prikývla, povyťahnuť pri tom obočie, ako prejav uznania, že som pochopil, čo mi chcela povedať a pobrala sa k odchodu.

„Prepáčte, ale ja už dnes na viac nemám,“ zadržal som ju opatrne a ospravedlnil som sa šeptom, aby ma nepočuli pri vedľajšom stole.

„Ja viem. Ale veď tu dnes nie ste naposledy,“ povedala čašníčka tiež šeptom a s úsmevom odišla.

„Asi nie,“ pomyslel som si vďačne. „Doma neobsedím, a niekde ten zvyšok života medzi spaním, stráviť musím.“

Keď konečne predsa len prišla noc aj do tejto kaviarničky, kde mal človek pocit, že sa čas zastavil, nebol som v kolenách práve najistejší. Čašníčka bola totiž o mojich návratoch dokonale presvedčená.

Kým som však došiel domov, nočný chlad ma trochu prebral.

Ponáhľal som sa zaspáť, ako dieťa na Mikuláša, ktoré verí, že čím skôr zaspí, tým skôr mu ten dobrý ujo dá niečo do vyleštených topánok v okne.

Prišla vo chvíli, keď som zatvoril oči.

Z tisícov zvonení by som to jej rozoznal, rovnako, ako by som z tisícov bozkov rozoznal hoc len jediný od nej.

Krátko po jej odchode ma zobudil poštár. Doniesol mi akýsi zabudnutý honorár, a ja som mal chvíľu nutkanie sa ho opýtať, či ho neposlala tá dôverčivá čašníčka z "mojej" kaviarničky.

V ten deň som dosť dlho pil za svoje.

„Ak to pôjde takto ďalej, budem vari prvý človek na svete, ktorý sa upije od šťastia a nedočkavosti,“ uvažoval som pri šiestom poháriku whisky, netrpezlivo hľadiac z okna, či sa už aspoň stmieva.

„Môcť tak byť medveďom,“ zasníval som sa. „Boli by sme spolu celú zimu; láska moja.“

Po ďalšom poháriku som začal závidieť Eskimákovi ich polárnu noc a začal som vážne uvažovať o emigrácii. Túto myšlienku som však zavrhol, keď som si predstavil to množstvo whisky, ktoré by som potreboval na prečkanie polárneho dňa. „Tu prichádza noc predsa len o niečo skôr,“ pomyslel som si spokojne pri pohľade z okna do tmavnúcej uličky.

Keby som bol schopný, asi by som domov bežal, takto som sa však nočným mestom domov len blížil. Uvažoval som o tom, že musím niečo vymyslieť, takto predsa nemôžem žiť, napriek tomu, že tento spôsob života nebol práve na zahodenie, ale čo, to som ani netušil. Netušil som to ani vtedy, keď som si doma líhal do postele. Netušil som to ani vo chvíli, keď zazvonila. Akurát, že v tom momente mi to bolo úplne jedno.

Nikdy by som neveril, že každá noc, môže byť najkrajšia. S ňou to však bola pravda.

Keď som ju nad ránom pozoroval ako sa oblieka, došiel som zrazu na to, čo mám urobiť.

„Počkaj ma. Oblečiem sa a pôjdem ťa odprevadiť,“ povedal som a v duchu som si pomyslel, že sa pri najhoršom zobudím niekde na ulici. S úsmevom prikývla.

Kráčali sme rannou ulicou a ja som si uvedomil, aké dokážu byť sny realistické. Cítil som chlad jesenného úsvitu i počul kdesi v diaľke zvonit' prvú električku.

„Pod' me tadiaľto; niečo ti ukážem,“ nasmeroval som naše kroky do úzkej uličky.

Po niekoľkých krokoch som však zostal zarazene stáť a nechápavo som sa obzeral.

„Hľadáš niečo?“ usmiala sa a pritúlila sa zimomrivo ku mne.

„Áno... vlastne... nie... veď tu predsa...“ koktal som a ukazoval som na starý, očividne neobývaný dom pred nami. „Tu je... teda... tu by mala byť taká... ja tu na teba... a mám tu ešte dlh...“

„Je mi chladno,“ zašepkala a chytila ma pod pazuchu.

Cez okno prvej rannej električky mi zamávala na pozdrav.

Stál som na zastávke a ešte dlho som pozeral za električkou, ktorá sa ako do nekonečna, či do ničoty ponorila do hustej rannej, jesennej hmly.

Striaslo ma od zimy a dostal som neodolateľnú chuť na pohár whisky.

„Tak si choď ešte ľahnúť; možno sa ti tá tvoja kaviarnička znovu prisní. Veď aj ja mám sny, na ktoré sa vopred teším,“ znela mi v ušiach jej posledná veta.

V.Š.: Výborné majstre, akoby sa Vám to skutočne stalo!

V.Š.: Dúfam, že nepochybujete o tom, že by som to dokázal aj vymyslieť?

V.Š.: Ehm! Nie; pravdaže nie.

V.Š.: Ale priznávam sa, že toto sa mi naozaj stalo; inak by mi niečo také hádam ani nenapadlo.

V.Š.: Odpustite moju prostorekosť; nechal som sa uniesť brilantnosťou a strhujúcim spôsobom Vášho opisu.

V.Š.: Úplne vás chápem; mne sa to tiež často stáva.

V.Š.: Skutočne?! A to aj keď čítate tvorbu niekoho iného?

V.Š.: V takom prípade už je to menej časté, ale napokon len zriedkavo nájdem v literárnej tvorbe niečo skutočne originálne, čo by nebolo poznačené mojimi vlastnými myšlienkami.

V.Š.: Chcete naznačiť, že Vás naši súčasní autori často, ako sa hovorí, "vykrádajú"?

V.Š.: Nuž; po prvé - nechcem nič naznačiť, hovorím to úplne otvorene a dúfam, že dostatočne jasne.

V.Š.: Áno; pravdaže. Odpustite!

V.Š.: Po druhé - veľmi ma prekvapuje, a zároveň mrzí, že ste si tento fakt neuvedomili Vy sám, mladý muž. Mal som pôvodne pocit, že ste celkom sčítaný.

V.Š.: Ospravedlňujem sa!

V.Š.: A po tretie - nehovorím len o autoroch našich, a už vôbec nie len súčasných.

V.Š.: Prepáčte; pred veľikánom, ako ste Vy, nie je hanbou priznať sa k vlastnej nedokonalosti, a tak sa úprimne priznávam, že teraz Vám dost' dobre nerozumiem.

V.Š.: Myslím, že nie len "dost' dobre", ale že mi nerozumiete vôbec. Nedajte sa tým však znepokojiť; sľubujem vám, že ak mi poviete, čomu vlastne nerozumiete, rád vám všetko vysvetlím.

V.Š.: Nuž, vraveli ste, že vaše myšlienky používajú vo svojej tvorbe aj autori nie práve súčasní...

V.Š.: Nielen "nie práve", ale úplne nesúčasní. Napríklad taký...taký...ten...

V.Š.: Nedovolil by som si myslieť, že si neviete spomenúť na žiadne meno, ale opýtam sa radšej priamo, aj napríklad taký Shakespeare?

V.Š.: Myslíte Williama? Ten bol jeden z prvých. Veď si len všimnite podobnosť, ba pokojne poviem zhodnosť našich iniciálok.

V.Š.: Túto skutočnosť som si samozrejme uvedomil oveľa skôr, ako som našiel odvahu požiadať Vás o náš prvý rozhovor. A pokus Shakespeara o zahmlenie tohto faktu používaním písmena »W« a »Sh«, považujem za dosť nevydarený.

V.Š.: Myslím, že lepšie ste to vyjadriť ani nemohli.

V.Š.: Napriek tomu, že pán Shakespeare tvoril niekoľko storočí predtým, ako ste tento svet poctili svojím narodením, bolo od neho nepekčné, budovať si kariéru na Vašich myšlienkach.

V.Š.: Áno; je to o to nepeknejšie, že mi, ako nežijúcemu, nedal ani šancu brániť sa.

V.Š.: Raz darmo; aj skutočný velikán ducha je len človek.

V.Š.: Opäť nemôžem iné, než súhlasiť. Sám som napokon toho dôkazom.

V.Š.: Prepáčte majstre smelosť môjho domýšľania, ale chcete vari naznačiť, že aj Vy máte nejaké tie drobné zlé vlastnosti?

V.Š.: To nie, ale nemožno poprieť, že som človek.

V.Š.: O tom naozaj nemožno pochybovať...

V.Š.: Nemožno poprieť, som povedal.

V.Š.: Ehm; nuž áno; ale hádam, že som taký smelý, čo nemožno poprieť, o tom tiež nemožno pochybovať, či nie?

V.Š.: Nuž možno máte pravdu, ale tiež je možné pochybovať o tom či to možno poprieť a to by som bol obzvlášť nerád.

V.Š.: ...eh...áno...rozhodne súhlasím...poprosím len o trochu času na lepšie pochopenie Vašej hlbokkej úvahy.

V.Š.: Nuž mladý muž, musím sa priznať, že sú chvíle, keď vlastnou inteligenciou prekonávam sám seba, takže ak náhodou pochopíte čo som chcel povedať, určite mi dajte vedieť.

V.Š.: Veľmi rád. Takže možno dovidenia!

V.Š.: Už teraz sa teším na stretnutie s Vami, akoby som sa mal stretnúť so sebou samým.

Koniec (zatiaľ!)